

Последните думи русият младеж изрече твърдо, натжр-тено. В отговор Ванката пак само се усмихна с горчивина и недоверие.

И замлжкнаха и двамата и дълго време седяха мжлчаливо; сетне станаха замислени и тржгнаха по пътя към града.

Багрите на небето отдавна беха изгаснали, полетата тъмнееха. В миг градът се нашари от редиците електрически лампи, които браздяха града.

— Видиш. — продума с предишната си горчивина в гласа Ванката, — и долу има звездички.

— Не маря тия звездички, — отвърна Борис.

Това бе всичко, което си продумаха двамата приятели: личеше, че и двамата беха недоволни. Единият, задето радостното чувство от постигането на желаното не бе споделено, Ванката лжк не бе доволен от онова, което се трупаеше наоколо му, през това най-злополучно време от живота му, както той го наричаше.

Мжлчаливо вжрвяха двамата другари, всеки предаден на своите мисли и стигнали на улица „Патрихар Евтимий“ — местото от дето беха тржгнали, мжлчеливо се разделиха.

И двамата тржгнаха по противоположни посоки.

(следва краят)
